

med ved Lov, og da man nu ikke kan bestemme det 2 Aar isorveien, eller for Aaret efter det, hvort Rigsdagen holdes, seer jeg ikke, der kan være anden Fremgangsmaade at bruge end den, man hidtil har brugt. Det kan i sig selv have noget Paafaldende hos sig, at der udgives en saadan provisorisk Lov aarligt, men det er Noget, der følger af de eksisterende Bestemmelser, og som heller ikke medfører Ulemper. Her er et Tilfælde tilstede, hvor det er nødvendigt at give en Lov, før Rigsdagen bliver sammenkaldt; altsaa er der behørig Competence til at give en provisorisk Lov. Hvad det Spørgsmaal angaaer, som Udvalget derefter har omhandlet, kan jeg ikke finde det rigtigt, at man gjør en saadan Forandring i det af Regjeringen forelagte Lovudkast, hvorved, saaledes som den høitærede Justitsminister har udviklet, en Mængde Mennesker bebyrdes med Formaliteter og Hindringer ved at komme ind i den Stilling, som de attraae, og hvortil der ikke er nogen Grund i forommeldte Lovudkast. Det forekommer mig derfor, at Thinget ikke kan gjøre reittere end gaae tilbage til det af Regjeringen forelagte Lovudkast.

Steffensen: Det er i Anledning af den Uttring, der kom fra den 2den ærede Landsthingsmand for 10de Valgfreds (Lüttichan), at jeg skal tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger. Naar det ærede Medlem har yttret, at han ansaae det tilstrækkeligt, at de Frivillige bleve frie for det sidste Tjenestjaar, kan jeg ikke nægte, at det vilde jeg ansee for saagodt som ingen Ting; thi det var ikke godt for Staten, om den skulde komme til at benytte dem det allerførste Tjenestjaar, nemlig det 16de. Det var ogsaa netop under den Forudsætning, efter hvad der blev oplyst i Comiteen, ligesom den høitærede Justitsminister har udtalt det idag, at det er det første Tjenestjaar, der skal komme dem tilgode, at jeg har sluttet mig til de øvrige Medlemmer af Udvalget, naar de have foreslaaet, at det sidste Punktum af § 3 skal udgaae; thi jeg anseer det for ganske overflødig at vise dem en Begunstigelse, som de dog ikke ville komme til at nyde godt af i Virkeligheden. Derfor kan jeg ikke ansee det for andet end hensigtsmæssigt at godtgjøre dem det

med det første Tjenestjaar, som ogsaa den høitærede Justitsminister har forklaret.

Krarup: Jeg maa aldeles slutte mig til den ærede sidste Taler. Jeg troer ikke, at Rigsdagen skal frygte for, at den belønner for rigeligt de unge Mænd, som forlode deres Stilling, da Fædrelandet kaldte dem i 1848. Mange af dem bragte derved store Offre. Naar her Studerende forlode deres Studeringer, fort før de skulde underkaste sig Embedsexamen, hvilket Udbræk lede de ikke derved? Naar de ikke atter i Aaret 1849 gik med, da var det alene af den Grund, at Fædrelandet trængte ikke til, at de skulde bringe saa store Offre. De vendte tilbage og fortsatte deres Studeringer, men de havde tilvisse bragt Fædrelandet store Offre, som jeg ikke troer, at man skal frygte for at yde for rigelig en Belønning.

Wierring: Det er med Hensyn til det første Punkt, som blev bragt under Forhandling af den ærede Ordfører, at jeg vil tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger, idet jeg tilstaaer, at jeg ikke er bleven overbevist af hvad den ærede Justitsminister har fremsført om, at det har været nødvendigt at udstæde den foreløbige Lov af 25de August. Naar § 30 i Grundloven bemyndiger Regjeringen til at udstæde foreløbige Love, saa er dertil knyttet den Betingelse, at de foreløbige Love ikke maae stride imod Grundloven. Den forudsætter altsaa Muligheden af, at de foreløbige Love kunne stride imod Grundloven, og da ere de forbudte; men der forudsættes ogsaa Muligheden af, at de ikke stride imod Grundloven, og da ere de indrømmede. Jeg skal tillade mig at oplyse dette med et Par Exempler. Naar Regjeringen ved en foreløbig Lov i 1849 med Hensyn til Valgmandsvalgene til Landsthinget anordnede Bestemmelser, der afvege fra Valgloven af 16de Juni 1849, saa var det aabenbart en provisorisk Lov, Regjeringen har absolut Ret til at udstæde. Hvis derimod Regjeringen vilde have anordnet en saadan Forandring, som afveg fra Grundloven, som f. Ex., at Ingen maatte være Valgmand til Landsthingsvalgene, undtagen han havde fyldt sit 40de Aar eller Sligt, saa vilde denne provisoriske Lov absolut ligesom stride imod Grundloven. Nu siger